

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ЛЕБЕДІНЦЕВА ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 37208/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

12 березня 2009 року

ОСТАТОЧНЕ

12/06/2009

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Лебедінцева проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *Голова*,
п. Райт Маруст (Rait Maruste),
п. Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),
п. Марк Віллігер (Mark Villiger),
пані Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska),
пані Здравка Калайджиєва (Zdravka Kalaydjieva), *судді*,
п. Станіслав Шевчук (Stanislav Shevchuk), *суддя ad hoc*,
та пані Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), *Секретар секції*,
після обговорення за зачиненими дверима 17 лютого 2009 року,
вносить таке рішення, що було прийняте в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 37208/04), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянкою України пані Лебедінцевою Тамарою Василівною (далі — заявниця) 7 жовтня 2004 року.
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Ю. Зайцевим.
3. 6 грудня 2007 року Голова п'ятої секції вирішив направити заяву Уряду. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції він також вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявниця народилась у 1949 році та проживає у місті Харкові, Україна.
5. 21 лютого 2001 року Сніжнянський міський суд зобов'язав ДП шахту «Ударник» сплатити на користь заявниці компенсацію у зв'язку зі смертю її чоловіка у результаті виробничої травми. Пізніше шахту було реорганізовано у ДП «Сніжнеантрацит».
6. Рішення не було оскаржено, набрало законної сили, для його виконання було відкрито виконавче провадження.
7. Між лютим 2002 року та груднем 2003 року заявниці було виплачено 11 135 грн.
8. 18 січня 2008 року заявниця отримала решту заборгованості за рішенням.
9. У ході судового провадження заявниця вимагала від підприємства-боржника відшкодування шкоди за затримку виконання, однак її спроби були безрезультатними.

II. НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

10. Відповідне національне законодавство було викладено в рішеннях «Ромашов проти України» (*Romashov v. Ukraine*), № 67534/01, пп. 16–19, 27 липня 2004 року, та «Войтенко проти України» (*Voytenko v. Ukraine*), № 18966/02, пп. 20–25, 29 червня 2004 року.

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

11. Заявниця скаржилась на тривале невиконання рішення від 21 лютого 2001 року. Суд розгляне скаргу заявниці за пунктом 1 статті 6 Конвенції (див. «Шаров проти Росії» (*Sharov v. Russia*), № 38918/02, п. 11, 12 червня 2008 року). Ця стаття у відповідних частинах передбачає таке:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

А. Щодо прийнятності

12. Уряд висував заперечення стосовно статусу жертви заявниці та вичерпання національних засобів юридичного захисту, подібні до тих, які Суд вже відхилив у справі «*Ромашов проти України*» (див. вищезазначене рішення у справі «*Ромашов проти України*», пп. 23–33). Суд зазначає, що дані заперечення мають бути відхилені з тих самих підстав.

13. Суд робить висновок, що заява містить важливі питання факту та права, які передбачені Конвенцією, встановлення яких вимагає розгляду справи по суті. Суд не знаходить жодної підстави визнавати її неприйнятною. Таким чином, заява має бути визнана прийнятною.

В. Щодо суті

14. У своїх зауваженнях Уряд стверджував, що порушення пункту 1 статті 6 Конвенції не було (як у справах *Ромашов (Romashov)*, зазначеній вище, п. 37, та «*Соловійов проти України*» (*Solovyev v. Ukraine*), № 4878/04, п. 18, 14 грудня 2006 року).

15. Заявниця повторювала, що держава була відповідальною за затримку у виконанні рішення суду, винесеного на її користь.

16. Суд зауважує, що рішення, винесене на користь заявниці, залишалось невиконаним близько шести років та восьми місяців.

17. Суд неодноразово встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у справах, подібних до цієї (див. зазначені вище «*Ромашов проти України*» (*Romashov v. Ukraine*), п. 46, та «*Соловійов проти України*» (*Solovyev v. Ukraine*), п. 24).

18. Дослідивши всі надані матеріали, Суд визначає, що Уряд не надав жодного факту чи аргументу, здатних переконати Суд дійти іншого висновку у даній справі.

19. Отже, має місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

20. Заявниця також скаржилась за статтями 3 та 4 Конвенції на невиконання рішення, винесеного на її користь.

21. Виходячи із сукупності наявних матеріалів, Суд не встановив в тій мірі, в якій він є повноважним вивчати заявлені скарги, жодних ознак невинуватеного втручання чи порушення цих положень Конвенції та відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції відхиляє цю частину заяви як очевидно необґрунтовану.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

22. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

А. Шкода

23. Заявниця вимагала 500 000 євро відшкодування моральної шкоди.

24. Уряд спростував скаргу заявниці як необґрунтовану.

25. Суд визначає, що заявниця зазнала моральної шкоди у результаті тривалого невиконання

рішення, винесеного на її користь. Вирішуючи на засадах справедливості, Суд присуджує заявниці 2600 євро відшкодування моральної шкоди.

В. Судові витрати

26. Заявниця не висунула жодної вимоги з цього приводу. Суд, таким чином, нічого не присуджує.

С. Пеня

27. Суд вважає належним обрахувати пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу стосовно невиконання рішення, винесеного на користь заявниці, прийнятною, а решту заяви непринятною.

2. *Постановляє*, що у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

3. *Постановляє*, що:

(a) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявниці 2600 (дві тисячі шістсот) євро відшкодування моральної шкоди плюс будь-який податок, який може бути стягнуто. Сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткових пункти.

4. *Відхиляє* решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено у письмовій формі 12 березня 2009 року згідно з пунктами 2 та 3 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК
Секретар секції

П. ЛОРЕНЦЕН
Голова секції